

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовичъ.

Изази свакогъ Че-
твртва.

Београдъ 16. Фебруара.

Цѣна 6 годишн. 8, по-
год. 4, а на три мес. 2 цв.

РЪАВА УТЪХА ЧОВЕКУ.

(Изъ Хервега)

Ты њешъ лепшии животъ живить себи,
Вѣчностъ вѣчно да те ружомъ кити;
Златне куле саградиће с' теби,
Само — морашъ найпре мртавъ бити!

Ты њешъ лѣтитъ до звѣзда сводова
Њи велич'е да те славомъ сити,
Одъ свѣтова ношень до свѣтова —
Само — морашъ найпре мртавъ бити.

Ты њешъ, другий Брутусъ, съ пуномъ чести
Быт' слободнякъ у другога свити,
Тешки твои ланци ње се стрести,
Само — морашъ найпре мртавъ бити.

Кадъ грѣшници у паклу се пеку,
Вес'о ты њешъ сласти рая пити,
Любљивъ там' си, неизданъ у вѣку. . .
Само — морашъ найпре мртавъ бити —

Ес' видю трулу кадъ лаѣицу —
Шта помажу њбойзи ядра бела?
Шта помаже да и Ор'о птицу
Носи мртву врху сунца врела???

Д. Р.
Србкниа.

ПУТОВАНЪ ПО ПРАЙЗКОМЪ ПРИМОРЮ, И ПО ОСТРОВУ РИГЕНУ.

(Продужениѣ првогъ писма.)

Можешъ помыслити како смо гладни были, а-
ли смо се опеть тежко ѣнаканили да почнемо
гу нашу вечеру. Прво ело было е псовка и и-

натъ, ерь чимъ она донесе онай комадъ леба и о-
но мало бутера на ономъ окрѣномъ танѣиру, Шла-
ма іой каже да донесе іоштъ бутера; но она, ни
петъ ни деветъ, него за наше лепе новце каже
намъ: „Не, ту имате доста . . . и я морамъ сутра
ести.“ При полазку пакъ запыта насъ онемо ли
шнапса (особита ракия.) То се све мени дало на
смей, и хтео самъ пући одъ смея, докъ е се Шла-
ма и она иватили. Но кадъ самъ узео лебъ у ру-
ке сгрозіо самъ се, и некакавъ ладанъ стра прошао
е крозь мое ерце, не, сбогъ тога што самъ га то
вече я морао ести, него што самъ помислио да има
людій кои читавъ свой животъ преживе са овак-
вымъ лебомъ, и у оваквой кући. Овай лебъ нити
е одъ ражи ни одъ зоби ни одъ кромпира, црнъ
као земля, непечень, горакъ, представи себы кадъ
бы умесіо лебъ одъ несланы мекниа на оставіо да
се на сунцу изнече. И ако се свы прайзки селяци
оваквымъ лебомъ ране, о, онда нека бежи та њи-
на просвета и цивилизација далеко одъ наше среѣ-
не шумадіе! — Нека ломи вратъ преко иляду миля
— нека иде тамо у пустинѣ, гди се човечество у-
спавало. — Човекъ е онда среѣнанъ кадъ е са сво-
іомъ судбиномъ задоволянъ, па макаръ ту њгову
судбину когодъ и несреѣномъ називао. — Шта е
овай хлѣбъ према подгорской белой прои! штали
ова награда женска, према едной послушной и ве-
селой шумадинки? па, ма она была изъ найгоре
колебе, шта ли еданъ неизображенъ Немацъ према
едномъ мачванскомъ орачу? — Те све разлике он-
да бы могао познати, кадъ бы седіо за овымъ а-
сталомъ, и држао овай комадъ леба, и гледао у о-
ву нашу газдарицу. На њномъ лицу такове су
черте, као да нигда никаква радость ніе осіяла њ-
но ерце, кадъ говори на њнымъ уснама неостав
нигда какавъ баремъ малый трагъ смея. Ето ти,
садъ видишь . . . вароши само напредую, театри
и университети и краљѣвске палате зидаю се, опе-
ре и концерти се даю, а земля слаби, земля страда.
Што выше краљъ прави касарни, то црнѣй лебацъ
еде се овуда, што су скупљъ краљѣвичине минѣуше
и прстенѣ, то выше сирота босе иду. Сада вы та-
мо у Кроловой башти пиете чоколаде и трошите

три путь выше него што вамъ треба, па онда читате романи и спавате, докъ ми овай црний и ядний лебаць силомъ сувъ и опоръ гутамо да бы сутра на ново могли косити и копати, да вама у Берлину за Горчино и Линдино певанъ плаћамо.

Ни една држава неће постити своју опредѣлену цѣль, ако буде еднострана, т. е. ако узгледа да вароши подигне и обогати па макаръ то было и са штетомъ оны кои по селыма живе. Вароши и села у колико е могуће треба да буду близу едно другомъ; или треба баремъ да се познаю. По овой бѣдной сиротини, ко бы могао рећи да заедно съ Берлиномъ и ова села стоє подъ еднимъ владателѣмъ. — О, када бы прайзкій краль преобукао се у путничке альяне, и дошао у ову меану и преноћю, и кадъ бы могао чувствовати, онда бы се морао одъ свое круне застидити, и рукама своимъ покрити свой образъ. Но ко што знашь онъ е свагда црвень, па му се никадъ и непознає кадъ се застиди. — Свакій владатель треба да гледа у колико е выше могуће да ратарє и ораче усрећи, и на свакомъ свомъ златномъ танѣиру некъ му се чини да по една капля орачкогъ зноя стои. И онда бы народи найсрећни были, кадъ бы своимъ владательима при ступаню на престолъ то условіє полагали, да мора сваки владатель по едну малу ниву сваке године, узорати, посеяти, и пожнѣти. (Тогъ леба нећемо ести.) Но као што неможемо тражити да сви будемо варошани или сви селяци, тако не можемо се ни томе надати. Но народу было бы само то доста, да владатели и подъ круномъ остану люди. И владатели ни кадъ не бы грешили и народи бы свагда были съ нѣма задовольни, само кадъ бы ово двоє непрестано у памети имали а то е: Да су они одъ люди избрани да надъ *людима владаю*, и да се свагда сећаю *да ће улрети*. Али то е чудновато, човекъ чимъ корачи да мете ногу на престолъ прво то двоє заборава. И тако постаю тираны. Помысли одкадъ прайзи моле краля да имъ да уставъ, а онъ све одлаже одъ године до године, еръ му се чини да бы тымъ изъ нѣговогъ многогъ неба спустио се човечеству. Уколико су владатели криви кадъ су тираны, у толико су и они криви што су око нѣи, еръ сећамаъ се добро како о томе Чоке каже, дани еданъ владатель нѣ склонѣнъ или одъ саме природе опредѣленъ да буде тиранъ, него га силома дворяны и ласкателы у тирана претворє, еръ око свакогъ владателя повучєнъ е еданъ обаянный кругъ, ванъ кога онъ неможе изаћи, и тако свакій владатель гледа крозь туђе очи, суди по туђимъ речима, слуша крозь туђе уши, т. е. преко едногъ трећегъ. И тешко ономъ владателю у кога су тѣй посредственици непоштєны. Такавъ владатель чиниће зло, а мыслиће да чини добро.

Но знашь ли ко е найвєћий тиранъ не само людима него и кральвѣма? — Новаць. — Новаць

є препрека те нема међу людима еднaкoсти, нoвaць є узрoкъ свіoу прoцєса, нoвaць є кaзнѣ прaтeчecкoгъ грѣхa, нoвaць є узрoкъ штo нeкo рaди и дaнoу и нoћу, нoвaць є у пoчeткy чoвeчєгъ друштвa рaзoрїo нѣгoвo прaвo oпрeдѣлєнїє, нoвaць є Сaтaнa изнaшao, зaтo нa свaкoмъ нoвцy мoжє сє вїдїтї нѣгoвѣ лїкѣ. И дoкѣ є гoдѣ нoвaцa нa свeтy нeмoжємo рaзлїкoвaтї чїстo пoштєнѣ одѣ прeтвoрнoгъ пoштєнѣ,*) — eрѣ oдaвнo сє свудa у сoрaзмѣрнoстї сїрaмѣ нoвaцa oдaє чeстѣ и пoчїтaнїє и прїдeвa дoбрoдѣтeлѣ, и дoћї нe врeмe кaдѣ нe свaкїй свoй кaпїтaлѣ нaпїсaтї нa чeлy и нoсїтї гa, дa мy сє знa oдaвaтї прїстoйнo кaпoскїдaнїє.

Знaшь лї сaдѣ, пoслe нoвaцa кo є нaївєћий тїрaнѣ чoвeчєгъ рoдa? Нїкo другїй нeгo вoсoкoблaгoрoднїй Гoспoдїнѣ трѣбу. Тo є нeогрaнїчєнїй влaдaтeлѣ нe сaмo двoнoжнї нeгo и стoнoжнї жївoтїнїя, тo є тїрaнѣ и нaїслoбoднїй дyшoвa, тo є Дeспoтѣ кoї нeзнa зa устaвѣ, Гoспoдaрѣ бeзѣ мїлoстї, Судїя бeзѣ прoтoкoлa, узaїмїтeлѣ бeзѣ тeвтeрa, онъ є узрoкъ млoгoгъ злa и млoгoгъ дoбрa, онъ дїжє рaтѣ и прaвї мїрѣ, онъ дїжє бунe, онъ крaдe и oтвїмa. Трѣбу крaдe, пa oпeтѣ кaдѣ увaтe лoпoвa, oнѣ гa нeтyкy пo трѣбу, нeгo съ другe стрaнe.

Нo дaлeкo сaмѣ oтїшao одѣ мeанe o кoїoй тѣ юштѣ имaмѣ гoвoрїтї. И мoє пїсмo мoћї нe тe oдмoрїтї одѣ хeглoвѣ кaтeгoрїя, eрѣ дo oвe мeанe нeмa юштѣ нї пунe двe мїлѣ одѣ Штeтїнa, a кaмoлї юштѣ 14. oдaвдe дo Грaйфсвaлдa o кoїмa тї тaкoћe мoрaмѣ рaчунѣ дaтї.

Мѣ тaкѣ штo свршїмo нaшy сyoпaрнy вeчєрy, a врaтa сє съ пoлѣ oтвoрe и гaздaрїцa пунo ужe слaмe дoнeсe, и нaсрeдѣ сoбe бaцї, пa ондa oкрeтe сє сaмo oнoй двoїцї, a oнѣ їoй дaдoшe свoє пaсoшe, зaтѣмѣ дoћe кѣ нaмa и рeкнe нaмѣ: дaйтe вaшe вaндeрбухe. Тa рeчѣ уврeдї нa нoвo у Шлaмї штудeнтскy гoрдoстѣ, и прoцeсѣ и инaтѣ нa нoвo сє пoчнe — и дoкѣ сaмѣ я трaжіo и мoй и нѣгoвѣ пaсoшѣ онъ є нѣoй дoкaзївao дa смo мѣ штудeнтї и дa мeстo вaндeрбухa имaмo унївeрзтeтскe пaсoшe, кoє нeмo їoй сyтрa прї пoлaзкy пoкaзaтї, кaкo штo є тo одѣ држaвe прoпїсaнo. — A oнa тї сє рaзвїчe: „штa сє мeнe тїчє држaвa? — Oвaмo вaшe пaсoшe.“ И бeзѣ свaкe Eтїкeтe, и бeзѣ углaћєнoгъ съ *дoпyштєнѣлѣ* рeћї, кaжє нaмѣ y oчї: „млoгї сy тaкo вeчєрaлї и нoћїлї пa пoрaнe прe мeнe, и oдy, a нїштa нeплaтe, пa Бoгѣ знa гдї бѣ и вѣ oсвaнyлї.“ Сaдѣ мoжєшѣ знaтї кaкo є oнoмe кoї првѣй пyтѣ у свoмѣ жївoтy тaкo штo o сeбї y oчї чув. — Тeшкo oнoй држaвї, гдї сє свїoу нѣнѣ члaнoвa oнa нaївїшe нeтїчe.

Мѣ дaмo Пaсoшe тoй злoй жeнї, одѣ кoє бѣ свeтѣй Пeтaрѣ у пaкaкo пoбeгo. — Oнa ондa узe жїжкe и бeзѣ лaкy нoћѣ oдe, a мѣ oстaсмo у мрa-

*) Нo пoрeдѣ свeгa тoгa, нeкъ нaмѣ сє нoвцѣ зa Шумaдїнкy и кнїгe oдмa пoшлo.

Садъ да видишь чуда. — Видишь да мое пу-
тованъ нѣе досадно еднообразіе, него да се сцена
сваки часъ меняю, и свакогъ тренутка излази пре-
да ме нешто ново, кое е кадро да ме забави и
млого више развесели него ли налоти. — Она дво-
ница шуште већ по слами. Ёрѣ они томе вѣшти
докъ смо се мы инатили, они увате за себе место
и сву сламу подѣле. Шлама се лютіо и на ново
по мраку почео викати, но я самъ быо насвашто
готовъ. Ёрѣ што мучніе и чудніе путуемъ, тимъ
самъ путованѣмъ задовольніи. И я одъ како
памтимъ за себе, свагда самъ быо готовъ срести у
найвећемъ спокойству сваку судьбину коя може
предъ човека на нѣговомъ дугачкомъ путу крозь
животъ изаћи. И тако безъ свакогъ затезаня по-
чнемъ скидати чизме, и пипати гди е слама. А Шла-
ма после неколико уздисая за лепомъ и меканомъ
берлинскомъ постельомъ, запыта ме: „Србино! чо
робишь?“ Я му кажемъ да изпрежемъ конѣ да имъ
дамъ сламе, и тако одвоимъ доста сламе на страну
за насъ двоицу — и онъ онда скине се и загнюри-
мо се у сламу као посавски крмцы. Ёрѣ смо мо-
рали спавати ма гди, ма како, ерѣ было е већ про-
шло доста ноћи, а были смо прилично и уморни, и
саме су се очи затварале, нити е нѣима стало на
што ће се лећи.

На полю киаша плюшти и грми, по тавану ма-
ке скачу, предъ вратыма псето режи, слама шуш-
ти како се ко макне — лепа музика за спаванѣ!
Шлама после некогъ времена заспи, но я нисамъ
могао, легнемъ на уво а оно слама шушти горе не-
го водиница, легнемъ потрбушке а оно пуна не-
дра сламе, у то доба стигну и буве и почну ме
іоуштъ выше мучити. Окрећући се по слами тамо
амо падне ми на память млого коекаквы изъ бла-
женогъ детиньства веселы спомена. Како самъ
овако негда у очи Божића по слами весео и безъ
бриге пиюкао и играо се, а сада овако далеко одъ
оне землѣ гди е тай обичай, и безъ баднѣгъ дана
па се опетъ по слами валямъ. Пошта кадъ кадъ
е протутњила, и гласъ нѣне трумбете опоминяю
ме е ланьскогъ могъ путованя, кадъ самъ се и я
на дилижансу возіо, помыслимъ на Бечъ, Прагъ, на
Италию и на Венецію. Помыслимъ на све лепше
хотеле у kojima самъ се задржавао: на цара рим-
скомъ у Бечу, на ону чувену кафану у Падуи, на
трепорто у Венецији, на црногъ Орла у Триесту и
на стотине други, и найпосле помыслимъ на ову
малу Удерицу. Место талиянски широки и высо-
ки постеля, у слами на даскама. Када бы быо не-
сталанъ у оваквымъ променама, могао бы уздисати
за мовимъ ланьскимъ аристократическимъ путова-
нѣмъ, као какавъ банкротъ за своимъ изгублѣнымъ
новцыма. Но промена иза промене, то е мое еди-
но задовольство, то е мой найслаћій животъ. —
Но я бы на слами врло радо и безъ вике спавао,
ерѣ се я Христосъ на слами родіо, али, ово се не-
зове на слами него у слами спавати.

Найпосле кадъ видимъ да немогу већ да за-
спимъ, оставимъ я сламу и Шламу и легнемъ на
едну тврду за спаванѣ узану клупу, гди одма за-
спимъ — но чимъ заспимъ почнемъ сивати да ле-
тимъ, кадъ свршимъ мое летенѣ я се пробудимъ,
и почнемъ пипати гди самъ, — и видимъ да самъ
заиста одъ клупе до на землю слетіо. „Съ мои ле-
пы 35. десетица, да я овде лежимъ!“ Али друге ме
мысли ублаже, да се искусство само безъ новаца
тражи и наћи може, а то е што я обу, и што е
узрокъ овогъ могъ путованя пешке, кое ме е вы-
ше и труда и новаца и времена стало, но никада
не бы имао оваково ясно понятіе о овоме краю.
При той найвећей неугодности ни самъ се каяо што
самъ овуда пошао. И за тій неколико тренутка,
быо самъ задовольній са светомъ него игда. Превр-
немъ се на другу страну и заспимъ. И тако самъ
спавао два сата. *)

(Продуженіе слѣдуе.)

ДОМАЉЕ НОВОСТИ.

— Прошле суботе држала е комисія школска
друго засѣданіе свое. Г. Ф. Христићъ, поднео е
преко Попечительства Просвештенія ново едно школ-
ско дѣло, подъ насловомъ: „Прва знаня. За ос-
новна училишта у княжеству Србији, у питанняма и
одговорима.“ Књига ова садри кратка, веште-
ствена понятія о свима готово наукама. Желя е
Г. Христића да ю деца у другомъ и трећемъ раз-
реду напаметь уче, како бы у едно исто време и
памятствованіе свое упражнявала, и полезна знаня
себи прибавила. Опредѣлена е затимъ комиссія,
коіой е дѣло ово на рассмотреніе и оцѣну предато.
— Поменутой Господинъ предложіо е затымъ, ка-
ко бы цѣли сходніе было, да се ново расположе-
ніе учебни предмета у основнимъ школама на раз-
реде и полгодія учини, и прочитао е свое писмено
миѣніе о томе. Предметъ е овай цело време коми-
ссіе заузео. У идућемъ засѣданію быће на ново
речь о томе, и онда ће комиссія разредити на свое
членове, да оне элементарне књиге за основна у-
чилишна израде, кое іоуштъ до сада нису быле из-
раћене. — Међу тымъ рѣшено е да се време од-
мора, кое су досада ученицы основны школа ужн-
вали, на шесть неделя скрати, и то одъ 15. Юлія
до 1-во Септемврія.

— Неможемо претрпнати да неявимо, да смо
изъ гди кои места добила такове дописе, кои су
намъ (на таково што іоуштъ ненавикнутыма) доста
горка еда проузроковали. А то е између осталогъ
да млоги рачунаю, и налазе да е наша Шумадинка
одвећ скупа. Поменути дописатели рачунаю о-
вако: „Србске Новине излазе три путъ на неделю

*) Мы се боимо да ово писмо сбогъ свогъ азятическогъ шти-
ла nebude досадно читательнма, съ тымъ выше што смо
садъ текъ у половини тога преповеданя, зато гледаћемо
да исто причанѣ прекратнмо, како бы у идућемъ брою мо-
гли баръ то прво писмо свршити.

на великомъ табаку, и цена имъ е 3. талира, а Шумадинка излази еданъ путъ на неделю, и то на по табака, па іой е годишня цена 8. цванцика, дакле у соразмѣрности са ценомъ србски новина могао бы учредникъ Шумадинке давати свой листъ за 3. цванцика, преко целе године.“ — Садъ на то, свакоме ономъ кои тако мысли и рачуна одговарамо мы опетъ овако: „Србске новине као правителственный органъ, неће нити смеду престати, макаръ не было ни єдногъ предбройника, еръ учредникъ Србски Новина, као правителственногъ органа, има на то у помоћъ годишню плату одъ 500. талира, и осимъ тога печатаю се Србске Новине као правителственный органъ, у правителственной Типографіи до 500. комада бадава. Правителство то чини, башъ зато, да бы се поменуते Новине євтиніе давати могле, како бы іи и сиротина читала. Садъ да видимо кудъ Шумадинка здева нѣни 8. цванцика? Као што смо обећали, свакій предбройникъ добыће свака 3. месеца на поклонъ по єдну кнѣигу, коя ће се иначе продавати по цванцикъ, дакле у тымъ кнѣигама враћа се свакомъ предбройнику за годину дана 4. цванцика, дакле остає Шумадинка за 4. цванц. преко целе године. Далъ, као што смо се обећали и по истомъ обећаню садъ уредили да баремъ свакогъ месеца изађе по єданъ особитый додатокъ съ молованымъ загонеткама или съ другимъ предметыма, (коє ћемо зато обашка печатати, што су намъ писали да су многи одъ првогъ броя ону страну одсекли и надуваръ прилепили, и да ће тако са свыма радити ако заєдно буде) тай истый листићъ шилаће се предбройницима бадава, а и наче продаваће се по грошъ, дакле за годину дана чини 3. цванцика, даке остає Шумадинка за целу годину за цванцикъ; но тай цванцикъ оде на плаћанъ коверта, экспедитора, и на плаћанъ поште за овакове дописе. Шта дакле остає учреднику, осимъ таковы дописа, у којима налази да є нѣгова главна цѣль де се обогати. По овоме изложеномъ дакле видиће свакій ясно, да є главна цѣль, не само нѣгове Шумадинке него целогъ нѣговогъ живота: общте добро, и напредакъ Србіє. Но ипакъ осимъ овогъ рачуна, ко іошть оће да рачуна, тай нека дође при свршетку сваке године, па ако єдна крайцара претече делићемо. (Но ако выше претече, онда нећемо.) Ово изясненіє (за коє нисмо ради были да оволико места запреми) надамо се да ће быти довольно, да увѣри све да се цена на манъ спустити неможе, но ипакъ поредъ свега тога обећавамо се — шта? да ћемо ако не узмогнемо излазити на край, цену знатно повисити, али такавъ случай односиће се вавекъ на будуће рокове. Она пакъ кои се надаю да ће новине какве не само бадава добіати, него іошть да ће имъ учредникъ плаћати за читанъ, нека чекаю можда ће и таквы времена быти. — Но уза свако о-

ваково писмо, добіалисмо по четири по петъ другій, коя су намъ саобштавала савршено задовольство са нашомъ Шумадинкомъ, и да се у многомъ весело и друштву, напијало у здравль Шумадинке, и по гдикое млогая лѣта одпѣвало, то намъ є съ выше страна съ повтореномъ молбомъ саобштавано да печатамо, на чему имъ овде благодарећи уєдно одговарамо, да намъ таково што печатати недопушта малый просторъ листа и наша собствена скромность.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Варошъ Сент.-Андреа была є 1. о. м. тако потоплѣна, да су се люди у кућама морали на таване пеняти, но познато є да єдно зло редко само долази, тако и ту буде; еръ іошть є потопъ траю а ватра букне и двеста кућа изгоре. (У 1847. години беше гладъ, у 1848. ратъ, 1849. колера и поморъ, у овой садъ потопъ и погоръ, изъ свега тога видимо да ће скоро быти страшный судъ.) —

— У Паризу садъ се само о Грчкой говори и сви вичу и ради су да се Француска заузме за Грчку стваръ. (Само некъ небуде као лане съ Римомъ.)

— У Лембергу држанъ є при концу прошлогъ месеца єданъ балъ, гди су тако играли да є сала съ целымъ друштвомъ пропала у подрумъ. (Они се неће лютити.)

— Изъ Загреба то є ново да є „нашъ родолюбивый“ Банъ смисловао се и забранио новине „Славенскій Югъ“ и последньи брой метуть є подъ печатъ; а Госп. учредникъ вргнуть є подъ „присмотру.“ Но нико нека непомысли да Банъ ніє пріятель Славеныма, еръ ово є друга година како се мы увѣравамо, да є онъ и на срцу и на єзыку великій доброжелатель Славена, само мрзи га да се дѣломъ покаже. Доста є што добро жели и говори, па макаръ и зло радіо.

— Съ данашньимъ Листомъ саобштавамо читательница „обяву на Апотеозу Карађорђеву, одъ Г. Малетића.“ Одакле ће свакій обширніє и ближе се упознати са обявлѣномъ кнѣигомъ. Мы мыслимо да ће свакомъ ово дѣло быти и безъ наше препоруке, найвыше съ израђенымъ предметомъ и са познатымъ именовъ Спѣвателя, препоручено. Пространіє о томъ дѣлу говорићемо кадъ кнѣига изађе.

— (Разрѣшеніє загонеткій) Са 6. броемъ саобштень є свыма по єданъ нашараный Листъ са 6. предмета у виду загонетномъ, при којима треба само изрећи оно што човекъ види па є загонетка погођена. Подъ № 1. значи: ск-очи парецы хопъ! № 2. „Попъ се небира по бради него по глави.“ № 3. „I-ованъ.“ № 4. Дим-и-три-є.“ № 5. Пета-ръ. № 6. „Кост-а.“